

Το δράμα δεν είναι μόνο εκείνο που φαίνεται. Αυτό είναι το κύριο και το συνταρακτικό. Αλλά ακριβώς επειδή είναι συνταρακτικό, αποκαλύπτει το βαθύτερο δράμα της «πολιτισμένης» ανθρωπότητας που δεν συγκλονίζεται πλέον με τα δράματα.

Προετοιμάζοντας την επόμενη φάση της βαρβαρότητας κατά την οποία, με τη μια ή την άλλη μορφή, θύματα θα είναι κάποιιοι από όσους συνιστούν σήμερα τη ηναδιάφορη πλειοψηφία του εφησυχασμού. Ξέχασαν πως η αλληλεγγύη και η εξέγερση είναι πράξεις αυτοσυνείδησης και αυτουπεράσπισης τόσο όσο είναι και συμπαράστασης προς τον δοκιμαζόμενο. Πόσοι αιώνες πέρασαν από τη δεκαετία του 1970 και του 1980; Και πόσες γεωλογικές εποχές από τότε που οι ναζί εκτελούσαν τους κατοίκους ολόκληρων χωριών σε απάντηση για τις πράξεις αντίστασης;

Φαίνεται πως από τότε όλες οι λογικές που λάνσαραν τα αμερικανικά επιτελεία, και έγιναν δεκτές με ενθουσιασμό από τους παγκόσμιους αναθεωρητές της Ιστορίας και της ανθρωπίνης συνείδησης από ντελικάτους διανοούμενους που θέλουν να γίνουν «αντικειμενικοί» και να στέκονται στη μέση των γεγονότων, όπου το θύμα και οι θύτης θα εξισώνονται, από δημοσιογράφους που θεωρούν πως αλήθεια είναι ό,τι προστάζει το αφεντικό, κι από υπηκόους που προτιμούν «να σφυρίζει το δρεπάνι σ' άλλο χωράφι», όλες αυτές οι μεταμοντέρνες θεωρίες οι οποίες ανέδειξαν δήθεν την ατομικότητα και διαλύουν τις συλλογικές εκφράσεις αλλά και τα άτομα ως προσωπικότητες έκαναν καλά τη δουλειά τους. Ο νικητής δεν παίρνει μόνο εδάφη, δολάρια και πολιτικούς. Παίρνει και συνειδήσεις.

Όπως δήλωσαν οι παγκόσμιοι ηγέτες το έγκλημα των Ισραηλινών στη Γάζα είναι πράξη αυτοάμυνας. Το 1942, σαν πράξη «αυτοάμυνας» για την εκτέλεση από τους αντιστασιακούς του Γερμανού διοικητή της Τσεχοσλοβακίας, εκτέλεσαν 3.000 Εβραίους από το γκέτο του Τερεζιένστατ και συνέλαβαν 500 Εβραίους από το Βερολίνο, εκ των οποίων εκτέλεσαν τους 150, δολοφόνησαν όλους τους άντρες άνω των 16 χρόνων και 71 γυναίκες στο τσέχικο χωριό Λίντιτσε, καίγοντάς το μετά.

Τον Δεκέμβριο του 1943, σαν πράξη «αυτοάμυνας», έκαψαν τα Καλάβρυτα και εκτέλεσαν όλους τους άντρες, έκλεισαν τις γυναίκες και τα παιδιά στο σχολείο κι έβαλαν φωτιά να τους κάψουν ζωντανούς, μια απάντηση στην εκτέλεση Γερμανών στρατιωτών από τους αντάρτες. Παρόμοια έγιναν στο Δίστομο, στο Μονοδέντρι και αλλού. Η ιδέα είναι απλή. Για κάθε νεκρό Γερμανό στρατιώτη από την αντίσταση, σαν πράξη «αυτοάμυνας» του κατακτητή θα εκτελείται ένας κάποιος αριθμός αμάχων. Συνεπώς για τις εκτελέσεις των αμάχων δεν ευθύνονται οι Γερμανοί, αλλά η Αντίσταση και οι αντάρτες που σκοτώνουν – επιδιώκοντας έτσι την αγανάκτηση και το φόβο του πληθυσμού απέναντι στους αντάρτες και την Αντίσταση.

Καθένας κι ένα δίκιο, λένε οι αναθεωρητές της Ιστορίας. Αν παραλείψεις το κύριο, ποιος είναι ο κατακτητής και ποιος ο κατακτημένος, αν παραλείψεις τη βία της καθημερινής επιβολής στη Γάζα, αν παραλείψεις τον αποκλεισμό και την καταδίκη του πληθυσμού σε αργό θάνατο, αν παραλείψεις τους εποικισμούς των κατακτημένων εδαφών, μετά είναι εύκολο να ταυτίσεις την αντίσταση με κοινή

δολοφονία που χρήζει τιμωρίας. Και να θεωρήσεις τους βομβαρδισμούς αυτοάμυνα.

Προσοχή, οι βομβαρδισμένοι και οι εξανδραποδισμένοι δεν βρίσκονται στη Λωρίδα της Γάζας. Κατοικούν σε όλες τις περιοχές του πλανήτη. Τσακίζεται η συνείδηση και η ευαισθησία, η μνήμη και η Ιστορία τους και μετά είναι εύκολο να τσακίσουν καθ' οιονδήποτε τρόπο και την πνευματική και βιολογική ύπαρξή τους. Αλήθεια, γιατί έχουν βγάλει το σκασμό εκείνοι οι συμπατριώτες μας συγγραφείς που συμμετείχαν στις περίφημες ελληνοϊσραηλινές συγγραφικές συνάξεις υπό την αιγίδα της ισραηλινής κυβέρνησης; Δεν φθάνουν οι ευαίσθητες συγγραφικές κεραίες τους ως την Παλαιστίνη;

Εφημερίδα ΠΡΙΝ, 27.7.2014

aristeroblog.gr